

Risipire

Adina Speranta

Dispare derizoriu un anotimp albastru,
de inimă-agățate actinii stau de veghe,
un val cădelnițează liturgic un dezastru
și marea în adâncuri ne-a înghițit, pereche.

Pe frontispiciul vieții inscripții stau să moară
sub amintiri sărate și alge incolore,
e sufletul o umbră în catedrala goală
unde-o clepsidră spartă măsoară timpu-n ore.

Doar marea, metaforic, retroactiv se-agită
într-un balans hipnotic punctat de epitete,
un albatros veghează pe plaja adormită
o scoică eșuată purtând în ea regrete.

Adina V.

10.10.2017